

træller Uger igennem, spiser sit tørre Brød og sover sødt i gammel Halm. Findes der en større Livsvisdom? . . . Men hvor er det da taabeligt, at jeg — det stakkels, fordærvede Kulturmisfoster — at jeg vil være en Fører for de sunde, et Eksempel for de ubesmittede! Jeg forsikrer Dem, Frøken Ragnhild . . . jeg træder aldrig over Tærsklen til den usleste Fattigmandshytte, uden at Hjertet banker i mit Bryst af hellig Andagt. Jeg har en Fornemmelse af, at jeg burde drage mine Sko af, — at jeg betræder en Helligdom, hvor i hvert Fald nogle af de menneskelige Følelser endnu er bevaret i deres skønne, ædle Oprindelighed, saaledes som Vorherre i Tidernes Morgen nedlagde dem i Menneskenes Bryst — — —“

Han var kommen ind paa sin sædvanlige Lovprisning af Landboernes Liv, hvorom Frøken Ragnhild og han i Vinterens Løb havde haft saa mangen varm Debat. Frøken Ragnhild tilstod nemlig ganske aabent, at hun afskyede Livet paa Landet, og lagde heller ikke Skjul paa, at hun betragtede Bønder som Væsner, der tilhørte en lavere Menneskekaste, — en Slags snart krybende, snart anmassende, altid ildelugtende Halvmennesker, med hvilke hun ikke ønskede at komme i nærmere Berøring end allerhøjest nødvendigt. Ogsaa nu bestred hun paa det ivrigste Emanuels Anskuelser. Naar mange af disse Bønder — sagde hun — befandt sig saa vel i deres Smuds og mugne Halm og næppe nok attraaede nogen højere Lykke, saa beviste dette blot, hvor lidt de i Virkeligheden endnu adskilte sig fra de umælende, f. Eks. fra Grisene, hos hvem sikkert ogsaa alle Hjertets Følelser var bevarede i uforfalsket Grisethed.

„Men det nytter sikkert ikke, at vi snakker derom,“ endte hun livligt. „De er nu en Gang bleven uforbederlig bidt af en gal Grøftegraver — og det er ganske taabeligt af mig at ville forsøge paa at over-